

Kapitel 1

Sander gik hen til vinduet. Et eller andet havde fanget hans opmærksomhed, men da han kiggede ud, var der ingenting. Haven var tom. Han kunne høre Johanne skælde ud på Emil i den anden ende af huset. Han sukkede. Det gjorde hun tit i øjeblikket. Han havde prøvet at lægge sig imellem, han kunne ikke bære, at hun lod sit dårlige humør gå ud over drengen. Det er ikke fair, sagde han, men hun svarede ikke. I de situationer var Emil *hendes* barn, han skulle ikke blande sig.

Han kiggede ud ad vinduet og prøvede at lukke lydene fra køkkenet ude. Skyggerne var lange i haven, græsset trængte til at blive slået, men han orkede ikke. Først skulle alle nedfaldsæblerne samles op. Det ville tage en halv dag, selv med hjælp fra Emil. Han overvejede at tage diskussionen igen med Johanne. Haven skulle passes, og de var nødt til at se i øjnene, at ingen af dem var havemennesker. Træerne blev større og større for hvert år. Formanden for grundejerforeningen havde allerede en gang bedt dem om at beskære dem, så de ikke generede naboerne, som der stod i reglerne. Gjorde de da det, kunne han ikke lade være med at spørge og forbandede i samme sekund, at han ikke bare nikkede og sagde, at selvfølgelig ville træerne blive beskåret. Manden havde jo ret. Træerne var for store. Det er løbet fra os, tænkte han, ligesom så meget andet. Ahorntræet strakte sine grene langt ind til naboen. Om et par måneder ville bladene falde, og så skulle de igen høre på hans brok.

Jeg orker det ikke, tænkte han. Det nye skoleår var allerede i fuld gang; nye skemaer, nye elever, nye forældre. Møder i en lang uendelig strøm. Han var stadig årsvikar, løsarbejder, som året før og året før det, men det var et godt gymnasium. Privatskole. Ledelsen var fast og vidste, hvad de ville. Skemaet var okay. Byrden af forberedelse og opgaver, der skulle rettes, var større, fordi han i år havde fået timer i begge fag, men eleverne var dygtige og interesserede i at få gode karakterer. Alt var godt, og det skulle det blive ved med at være, tænkte han. Han ville gøre, hvad han kunne for at komme Johanne i møde. Han ville være tålmodig. Han ville vente på, at hun fik lyst til ham igen. Han ville hende stadig. Kunne ikke forestille sig en tilværelse uden hende og Emil.

Måske skulle han foreslå, at de fik et barn.

Han havde strejft emnet et par gange, men hun havde drejet samtalen hen på noget andet. Han var ikke klar over, om det var, fordi hun ikke ville have flere, eller om der var andre grunde. Under alle omstændigheder ville det være godt for Emil med en lillesøster eller lillebror.

Døren gik op bag ham. Han vendte sig og kiggede på Johanne.

- Har du tjek på det, der er i ovnen, sagde hun uden at sige hej og kysse ham, som hun plejede.

Han nikkede.

- Det er færdigt om en time, sagde han.

- Fint, sagde hun. Jeg vil gerne have Emil tidligt i seng. Jeg orker ikke i dag.

Hvad det var, hun ikke orkede, kom hun ikke nærmere ind på. Han spurgte heller ikke.

- Pedersen stoppede mig igen, sagde hun.

Pedersen var formanden for grundejerforeningen. Sander tog en dyb indånding.

- Jeg synes, vi skal få en havemand, sagde han. Vi kan spørge ham, de har nede i nummer sytten.

Han er god til at beskære træer.

Hun rystede på hovedet.

- Vi tager det i efterårsferien, sagde hun, som om emnet var uddebatteret. De havde snakket om det mange gange. Kendte hinandens synspunkter. Sagen var bare, at det ikke blev gjort.

- Det gør det i denne efterårsferie, sagde hun.

- Jeg kan ikke magte det, sagde han. De er blevet for store.

- Vrøvl. Vi bruger en stige.

- En brandstige? sagde han i et forsøg på at være morsom, men hun fortrak ikke en mine.

- Jeg beskærer selv vores træer, råbte hun.

Han stirrede på hende. Hun opførte sig som en af hans elever. Hun kunne godt selv høre det.

- Jeg vil selv, sagde hun mat. Han nikkede.

- Er der noget galt, spurgte han og var bange for svaret. Hun rystede på hovedet, men der *var* noget. Hun blev stående i døren. Han ventede.

- Se!

Emil skubbede sin mor til side og løb hen til vinduet og pegede.

- Han bliver ved med at sige, at der er nogen derude, sagde hun træt. Han vidste, hvorfor hun så træt ud. Sidste år, da Emil startede i børnehaveklassen, havde der været et monster under hans seng. I to måneder tjekkede de hver aften, at der ikke var noget. Lyste med lommelygter under sengen, så han selv kunne se, at det var rigtigt.

- Der er nogen, sagde han til Sander og trykkede panden mod ruden.

Sander rejste sig og satte sig på hug ved siden af ham.

- Hvor?

- Dér!

Han pegede på den uformelige hæk for enden af haven. Et øjeblik syntes Sander, at noget bevægede sig bag bilen i den overdækkede garage. Lyset var gået i går, og det var allerede så mørkt om aftenen, at Johanne havde haft svært ved at parkere bilen, da hun kom hjem fra lærermødet.

- Jeg troede, du ville skifte pæren, sagde Johanne.

- Det gjorde jeg også, sagde han, i morges. Inden jeg gik. Har du tændt for det?

Hun kvalte et skarpt svar, kunne han mærke, og gik ud i gangen og så på kontakten. Trykkede et par gange op og ned, uden at der skete noget. Der var stadig mørkt i indkørslen.

- Det er også de åndssvage sparepærer, mumlede hun og gik ud i bryggerset og fandt en af de almindelige.

- Sætter du den i, så dækker jeg bord imens?

Han nikkede og tog pæren. Han havde skiftet pæren i morges, og han havde sat en af de gamle i, netop fordi Johanne bedre kunne lide det lys. Det andet var så koldt, sagde hun.

- Kommer du, Emil, sagde hun. Der er ikke nogen derude.

Emil svarede ikke. De kunne begge se, at han ikke troede på hende. Gad vide, om det igen ville tage to måneder, før han faldt til i klassen, tænkte Sander. Han ville ønske, de havde valgt lilleskolen med de små klasser. Den passede meget bedre til Emil.

- Vil du hjælpe mig med at skifte pærer, spurgte Sander.

Emil rystede på hovedet.

- Der er nogen derude, sagde han.

Johanne så træt ud.

- Der er altid nogen derude, sagde hun. Vi er ikke alene i verden. Der bor mennesker i de andre huse. Der går mennesker på vejen. De gør ikke noget!

Emil kiggede igen ud ad vinduet.

- Jamen hvad nu, hvis de gør, hviskede han.

Kapitel 2

De tager de hvide masker på og kigger på hinanden. Det, der var dem, er væk. De er væk. Det eneste, der er tilbage, er en hård overflade, et langt hvidt ansigt, to sorte huller, hvor der før har været øjne. Deres ansigter er blevet til en vanvittig grimasse. Et forvredet smil. De står overfor hinanden på plænen. Kutterne er lange og sorte. Hæfterne ender i en spids. Stoffet lægger sig om dem og skjuler deres kroppe. Intet rører sig. Alt er stille omkring dem.

Kapitel 3

Emil slog øjnene op med et sæt. Det var mørkt i værelset, bortset fra den tynde lysstråle, der kom henne fra døren. Sprækken ind til mor og Sander. Hans bevidsthed søgte efter det, der havde vækket ham. Det var en lyd. En fremmed lyd. En hård lyd, som når man banker på et vindue med fingeren.

Han drejede hovedet, selv om han ikke ville. Han ville ikke se det, der havde vækket ham. Det, der så på ham henne fra vinduet. Han *ville* ikke. Han vidste, at det var monsteret, og han ville ikke se, hvordan monsteret så ud, for hvis han gjorde det, så ville hans øjne flyve ud af hovedet, alligevel ... alligevel gjorde han det. Han så monsteret, han så det hvide ansigt, og han skreg og skreg og skreg, til døren gik op med et brag, og lyset blev tændt, og hans mor løftede ham ud af sengen.

Monsteret var væk. Mor havde fået det til at gå væk.

- Hvad sker der? hviskede hun og vuggede ham frem og tilbage, som om han var lille. Drømte du?

Han rystede på hovedet.

- Hvad var det så?

Han lagde munden til hendes øre og hviskede ordet. Hun kiggede på ham, så fandt hun lygten og tændte den og lyste under sengen og viste ham, at der ikke var noget – bortset fra en masse nullermænd, men de gjorde ikke noget, og hun åbnede skabet, og der var heller ikke noget, og skufferne i kommoden, selv om de begge vidste, at de var for små til at gemme sig i. Mor puttede dynen om ham og sagde godnat. Hun så på Sander, der stod i døren.

- Kan du ikke tage over? sagde hun.

Han nikkede og samlede bamsen op, der var faldet på gulvet, og lagde den ned under dynen til Emil, og så begyndte han at fortælle om dengang, han var alene hjemme med sine brødre, og de prøvede at sælge ham ligesom Josef i Biblen, men ingen ville købe *den afskyelige unge*. Han var jo både grim og rødhåret. Og havde briller. Brødrene blev dybt nedbøjede. De prøvede at tage brillerne af ham, men det hjalp ikke, det blev han bare grimmere af, desuden faldt han over alting.

- Jeg synes ikke, du er grim, sagde Emil.

- Gør du ikke?

Han rystede på hovedet og puttede tommeltotten i munden, noget han ikke havde gjort, siden han gik i børnehaven.

- Så du ville godt købe mig?

Emil kiggede på ham.

- Man kan ikke købe nogen, sagde han endeligt.
- Det vidste mine brødre ikke, sukkede Sander.
- De er dumme.

Sander nikkede og slukkede for lyset i loftet, men lod den lille lampe på kommoden være tændt. Så gik han over til vinduet og tjekkede, at alle hasperne var på, selv det lille vindue øverst oppe blev lukket, selv om Johanne sagde, at man skulle have frisk luft, når man sov. Han kiggede ud i haven, og så trak han gardinerne for. Han var fem år, dengang hans brødre prøvede at sælge ham, og først da han var over tredve, tilgav han dem og kom til samme konklusion: Hans brødre var dumme.

Da han kom ind i stuen, sad Johanne og kiggede på et program, hun havde optaget; Thylejren, Christiania, kvindebevægelsen, pornografiens frigørelse, fri abort flimrede forbi på skærmen. Hun så op på ham.

- Jeg hader 70'erne, sagde hun.

Han sagde ingenting. For ham havde 70'erne været et mareridt. Senere blev det et illusionsnummer fra en gruppe højtråbende mennesker, der troede, de var verdens navle. I er en minoritet, havde han haft lyst til at råbe på universitetet, men gjorde det ikke. De sad på magten, og de brugte den.

Hun stoppede filmen og gjorde nogle notater.

- En af mine elever er blevet gravid, sagde hun. Hun er femten. Drengen, der har gjort hende gravid, er en af dem, der nu kalder hende en luder ...

- Hun kan få abort, sagde han.

- Det kan hun, sagde Johanne, og det skal hun ... Åh, jeg orker det ikke!

Hun smed pennen fra sig og gik ud i køkkenet. Et øjeblik efter kom hun tilbage med to glas og en flaske rødvin. Hun stoppede, da hun så ham ved døren.

- Hvor skal du hen?

Han holdt cigaretterne i vejret, og hun sukkede.

- Jeg er tilbage om fem minutter, sagde han.

- Et skridt nærmere døden, mumlede hun.

Han standsede, men tvang sig fremad. Udenfor tjekkede han først carporten, derefter under bilen, selv om han følte sig åndssvag. Så gik han en runde. Haven var tom. Han stoppede midt på græsplænen. Han kunne mærke, at duggen var faldet. Hans sko blev våde. Han tog en dyb indånding. Elskede lugten af græs og våd jord. Det lugtede af hjemme. Han stod lidt, så gik han hen til Emils vindue og kiggede ned. Direkte under vinduet var der aftegningen af to store fødder i jorden mellem de halvvisne staudere.

Kapitel 4

De var tre i lokalet. Skolens leder, Anders, der var lærerrepræsentant, og Johanne. Emnet var Kimberly. Noget skulle der gøres, det var de enige om, bare ikke hvad. Ikke at de var berøringsangste. Skolen var kendt for sin meget konkrete tilgang til svære elever og deres problemer. De tog sig af dem, ingen andre ville have. Det var en ungdomsskole, der tilbød individuel undervisning og motiverede undervisere, til gengæld skulle der arbejdes: Lektierne skulle laves, og man skulle møde op til timerne. Det svage punkt var samarbejdet med forældre, og netop denne familie var et problem. Kimberlys mor kom sjældent til forældremøderne. Faren anede de intet om.

- Først og fremmest må vi have styr på, hvem der er faren, sagde skolens leder.

- Jeg har lovet hende, at jeg ikke fortæller hvem, der er far til barnet, sagde Johanne.

- Vil det sige, at det er en fra skolen? sagde Anders og kiggede skarpt på hende.

Johanne undveg hans øjne og svarede ikke.

- Det løfte må du bryde, sagde Anders. Det er vigtigt, at han også tager ansvar for det, der er sket.

Eller du synes måske, at Kimberly skal stå med det hele?

Hun er alene, tænkte Johanne.

De så afventende på hende.

- Vi får ikke noget ud af det, sagde Johanne. Vi får ham ikke til at vedkende sig faderskabet.

- Det kommer han ikke langt med, hvis hun gennemfører graviditeten, sagde skolelederen.

- Det gør hun ikke, sagde Johanne kort. Hun er femten år. Hun skal ikke have noget barn. Hun er selv et barn - oven i købet et, der er opvokset hos en mor, der er alkoholiker. Hvad fanden skal hun give et barn?!

Hun så på dem og tænkte, at hvis en af dem sagde kærlighed, så rejste hun sig og gik. Det gjorde de ikke.

- I så fald kan jeg ikke forstå, hvorfor du ikke vil sige, hvem faren er, sagde skolelederen endelig. Så er det jo lige meget.

- Jeg har lovet Kimberly, at det ikke kommer videre, sagde Johanne træt.

- Det er jo også lige meget, sagde Anders hurtigt. Det er vigtigt, at eleverne føler, at de kan stole på os. Johanne nikkede taknemligt.

Skolelederen så eftertænksomt ud i luften, så tog han kaffekanden og skænkede kaffe til dem. Han prøver at vinde tid, tænkte Johanne. Hun frygtede skolelederens klarsyn. Løsningen lå lige for næsen af ham.

- Det er en af de muslimske drenge, ikke? sagde han endeligt og så hende lige ind i øjnene. Johanne overvejede et kort øjeblik, om hun skulle lyve, men så langt var hun alligevel ikke parat til at gå, i stedet prøvede hun at fastholde, at det, hun havde fået at vide, havde hun fået at vide i fortrolighed, men skolelederen gennemskuede hendes forsøg på at snakke udenom. *Selvfølgerlig*, sagde hans udtryk. Selvfølgelig hvad? tænkte Johanne. De danske drenge var lige så langt fremme i skoene.

Men til sidst var hun nødt til at gå til bekendelse. Hendes reaktion havde allerede afsløret sandheden. Hun havde altid haft problemer med kropssproget, når hun blev trængt. Kunne ikke holde sig i ro. Pillede ved ting. Hun var en elendig løgner. Selv hvide løgne havde hun problemer med.

- Ja, så kan det kan jo godt blive et problem at kontakte forældrene, sukkede Anders.

Præcist, tænkte Johanne.

- Ikke desto mindre er vi nødt til at gøre det, sagde skolelederen fast, og de kunne begge høre, at diskussionen var færdig. Han tog sin kalender og bladrede i den. Johanne og Anders gjorde det samme om end modvilligt. Ingen af dem havde lyst til det, der lå forude.

- Hvad siger I til mandag den 27. september?

- Det er for sent, sagde Johanne.

- For sent?

- Kimberly er ni uger henne.

De lod ikke til at have forstået beskeden.

- Hvis hun skal have en abort, skal det senest foregå inden 12. uge.

De scannede kalenderen igen.

- Hvad med den 13. september? sagde skolelederen.

De nikkede. Johanne sukkede indvendigt. Ugen var fuld af møder. Hendes eller Sanders. Der var altid så mange i begyndelsen af skoleåret. Det er upraktisk, at vi begge er lærere, tænkte hun for guderne ved hvilken gang, men kunne ikke se nogen løsning på problemet. Ingen af dem planlagde et karriereskift.

- Fint. Så indkalder jeg drengen og hans forældre til en samtale.

Han så på Johanne.

- Du kan sende mig navn og adresse på forældrene i aften. På en mail.

- Og Kimberly og hendes mor?

- Dem tager vi i morgen efter skoletid. Er det o.k.?

Johanne tøvede, Sander var ikke hjemme, så de flyttede mødet til dagen efter. Der skulle handles hurtigt. Hvis Kimberlys mor ikke ville give sit samtykke til aborten, skulle der ansøges om abort uden forældresamtykke i Abortsamrådssekretariatet.